

969

RANKEN

DOOR C. L. VAN TILL-
DEN BEER POORTUGAEL

F

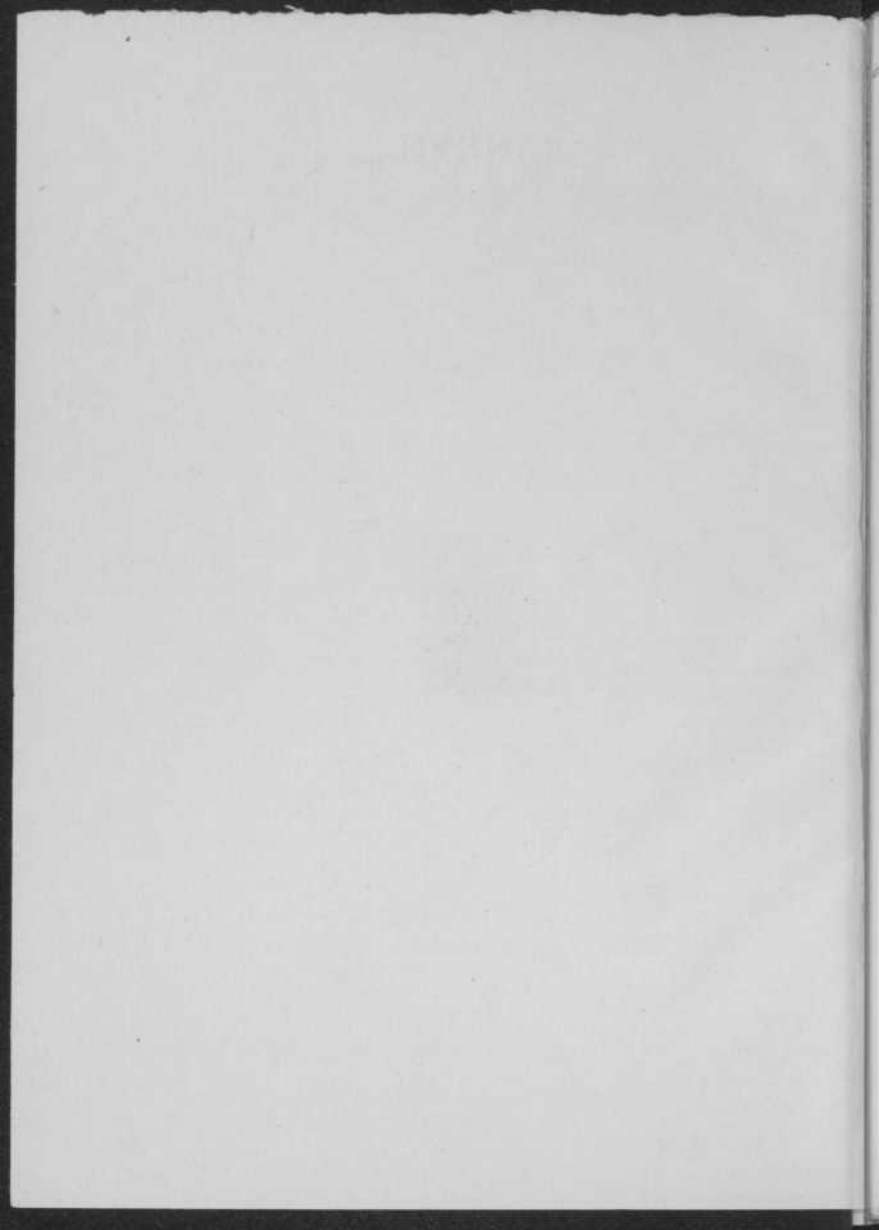
33

BARONESSE VAN TILL-
DEN BEER POORTUGAEL

SURINAMESTRAAT 27

RANKEN

969 F33

34559

RANKEN

DOOR

C. L. VAN TILL-
DEN BEER POORTUGAEL

MCMXXX
AMSTERDAM
P. N. VAN KAMPEN & ZOON

RANKEN

DE NEDERLANDSE
BOEKVERHANDELING

AMSTERDAM
P. M. VAN KAMPEN & ZONNEN

GOLVINGEN

Gedempte gedachten, zij zweven en zwenken
En glijden daar binnen met dof-vilten tred,
Of kloppen beschroomd op geslotenene deuren
Met grendels bezet.

Dan kalm hoort mijn ziel en wacht op 't gebeuren
Van het langzame worden staag rijpend in mij,
De schakel-gedachten die gaan en weer komen
In vloeiend getij.

Zoo open 'k de grendels voor nieuwe geboorte
En hoor als een mare 't geluid van den zang:
In zielen-hoogtij worden zangen geboren
In wordingsgedrang.

Dan golven geluiden van diepste gedachten
In stuwende kracht en roependen geest —
En weetloos zing ik de extase-accorden
In neev'len geweest.

DE WACHTENDE ¹⁾

Zij staat aan de poort en ziet naar den weg
In rustloos eentonige wacht:
Haar minnaar ging heen, zoo jong en zoo schoon
En sprak tot haar woorden, heel zacht.

Hij sprong in het zadel en bood haar een roos
Zoet-geurend en bloedrood van kleur:
Toen wuifde ze als groet en lachte zoo blij....
....En nog staat zij en wacht aan de deur.

Veel jaren vergingen, te veel voor haar brein,
Dat troebel werd, droomend en vaag;
Hij keerde niet weer, maar zij toeft nog en wacht
En zoekt nog de rozen der haag.

En nú komt het wondre van 't gansche verhaal:
Zij waant zich nog zeventien jaar,
Heur aanblik bleef jong, heur lichaam bleef rank
En blond bleef heur weelderig haar.

Zij staat aan de poort en ziet naar den weg
In rustloos, eentonige wacht,
Haar hart vol van hoop als in 't jaar van geluk
En staart naar de verte en.... lacht.

---

¹⁾ naar waarheid beschreven

LENTELIED

Laat mij nu toeven op groenende heuv'len
In malsche oer-vrije en blijde natuur,
Daar drink ik de jongheid der knoppen en twijgen,
Daar vier 'k Gods luister en glorie zoo puur.

Laat mij nu plukken de takken en pluimen,
De wilde zoo ranke en zacht-violet,
Laat mij de bruisende beken beluistren
Kabb'lend en dart'lend in arglooze pret.

Laat mij weer jong zijn met bloemen en vlinders,
Laat mij weer fladd'ren als vogeltjes klein,
Laat mij nu zingen te zaam met de winden,
Laat mij weer kind in de lentezon zijn!

DE DJIGUITEN-KOZAKKEN

Aijó! de Kozakken zij rijden
In geweldigen woesten galop;
De speren naar voren gehouden
En wuivende vanen er op.

Ze komen in drommen gereden
De wapprende lappen in lucht,
Het tooisel der witte Kozakken
Daar fladdert in pijlsnelle vlucht.

De aarde ze dreunt onder 't rijden,
De klodders ze spatten in 't rond,
Ik hoor 't geklots van de hoeven
Als wervelwind over den grond.

Ze karwatsen hun brieschende peerden
En hangen er plots onderaan
Met 't hoofd de aarde haast rakend,
Als de volbloeds hollende gaan

Aijó! over kletsnatte velden
In razenden Rolandsgalop;
De Kozak z'n pistolen afvurend
En de wapprende vanen hoog-op!
Aijó!

NOVEMBERSTORM

Het is gebeurd; ik heb het zien sterven
Het stralende woud in bronskleur en rood;
Het pronkte in herfstgloed en nu moet ik derven
Zijn pralende pracht. Ons herfstwoud is dood.

Voor enkele uren trotsch stonden de boomen
Als reuzen zoo recht, als standbeelden fier,
Hun koperen kruinen in zonneglans-stroomen
Van kracht zich bewust, onverwinnelijk schier.

Toen woedde de orkaan; de stammen ze kraakten,
De takken ze scheurden in jammer van pijn,
De winden zij raasden en floten en raakten
Het hart van het woud met hun wondend venijn.

O, dat gekreun als van dieren die loeien
En vreeze aanblazen in 't donkere uur;
De blaadren gehavend, die ritselend woeien
Al dwarlend in 't ruim, zonder richting en stuur.

Nu is het naakt, de illusie vervlogen,
De goudglans beslijkt en vergaan op den grond;
De stilte is koud, verstard, onbewogen;
Het woud is gestorven, in 't harte gewond.

Ik zag het sterven dien bangen morgen
Het machtige woud, eens 'n hymne van goud,
Doch 'k weet dat elk sterven mij is een borge
Die hooge beloften van Leven inhoudt.

HET MEER IN DE HEIDE

Ver, heel ver achter golvende heide
Daar wenkt het stralende, lichtende meer,
Strak-onbewogen, stil-ondoorgroondlijk,
Betoovrend in schoonheid ligt het daar neer.

Zilver van toon, in zuiverheid glanzend,
Weerspieglend in klaarte de hemelenpracht,
Berustend en eenzaam weerkaatst het 't flonkren
Der sterren in zomerschen-magischen nacht.

Merk, bij het meer dien donkeren heuvel,
Het ruige, het woeste, de hartstocht der aard,
De droefheid gebeeld in bruin-vale kleuren
En duistre geheimen in holen bewaard.

Toomloos van kracht zijn d' oud donkre dennen
In worstling gekromd, gewrongen in tors
In weezang zoo wrang hunne grieven uitklagend
Peinzend op heuvelrug, donker enforsch.

Zoo zijn gestold de gedachten van 't leven:
Gekristalliseerd in bundels van macht
Zucht hier de aarde of glanst zij van vreugde:
De aarde is droef en.... de aarde zij lacht.

JEZUS AAN HET KRUIS
door Piazzetta, geb. 1682 † 1754.

Ik zag zijn beeld tusschen de Gothische nissen
Onder 't donker gewelf in vermoldme lijst,
Jezus aan 't kruishout door maanlicht beschenen,
Christus die ons de heilswegen wijst.

Hij hangt alleen, van discipelen verlaten,
Met een doornenkroon om het droevige hoofd;
De handen doorboord, de voeten doorstoken;
Schijnbaar is 't leven gruwzaam gedooft.

De avondlucht dreigt in diep-rossig duister,
Fantastisch beflikkert een lichtglans den huid;
De lendedoek waait in grillige plooiën;
Een doodskop en knokkels, als vroegere buit

Ze liggen op aarde, onder Zijn voeten,
Doch nooit door Hem, door den Christus aanschouwd,
Hij die niet kent de doodselementen,
Hem, Wien God klaarlijk Zijn Waarheid ontvouwt.

Hij hing alleen voor de oogen der lieden
Die niet kenden de eeuwige hulp in den nacht,
Die Bron, wier bedding hooger dan hemelen
Troont, bij legioenen engelenwacht.

En Piazzetta, de Ziener, door verrukking gedreven
Hij maalde het goud naast de loodkleur en 't zwart,
Hij wist dat de Christus schouwd' in visioenen
Het opstandingslicht dat verrees boven smart.

Boulogna

AVONDSCHEPEN

Droomende avondscheperen glijden
Schimmen in den zomernacht:
Al geluiden loom verdoffen
In de diepe schemer-wacht.

Vreemd weemoedig lijkt het water
Zonder rimpeling of zucht,
Als een zwaar beslagen spiegel
Nauw' weerkaatsend de avondlucht.

Zie, de moede schepen zeilen
Eenzaam voorwaarts, zwaar bevracht,
Gaand als onze toekomstjaren
Naar den verren droomen-nacht.

BRUGGE

Daar bleef iets stil-wonderlijks hangen
Over Brugge's peinzende gracht,
Iets devoots van een mystisch verleden
Dat aan biddende nonnekens dacht.

De grachten met mossige muren
En in mijn'ring weerspieglend de lucht,
Ze bewaarden in het brons-kleurig water
'n Middeleeuwsch heimlijk gerucht.

Daar hingen gedachten van vroeger
Van ontroerend verhevene rust
En van zacht en verzwegen verlangen
Dat al wiegend tot slapen zich sust.

Ook stegen gedachten-kolommen
Van edele kunstharmonee,
Die daar deden de torens verrijzen
Als een loutrende Bach-symphonie.

Een hymne van honderde torens
In waardig-poëtischen trant,
De een den andre bewondrend
In dit droomen tooverend land.

De vrome gedachten van vrede
Door oude choralen vertolkt,
Zij verbreidden zich over het stadje
Door deemoedige zielen bevolkt.

Iets droefs en naifs bleef er hangen
Over Brugge's peinzende gracht,
Iets devoots van een mystisch verleden
Dat aan biddende nonnekens dacht.

VENETIË IN VOGELVLUCHT

Azuur-blauwe luchten
Tintlend en wijd,
Precieuze paleizen
Uit roemruchten tijd,
Kanalen als kloven
Fantastisch en nauw,
Brugjes die bollen;
Vrouwen in rouw;
Wiegling van gondels
Vol gracie en zwier;
Beweeg van gebaren
met zuidelijken sier
Mosaiek van topazen
Glinstrend als goud,
Zilv'ring van duiven
In stilte aanschouwd;
Tresoren in kerken,
Agaat, malachiet,
Alabasteren zuilen,
Koorknepenlied;
Uren-verdrooming
In minnegekoos,
Snaren-getokkel
Lokkend een poos;

Armoë en luister,
 Herinn'ring van toen...
 Jub'ling en klagen,
 Doge-blazoën;
 Hymne van kleuren,
 Zweving van dans,
 Belijding van 't schoone
 Voor eeuwen en thans.

DE WITTE STIEREN

Als marmeren beelden staan daar de stieren
Volmaakt en stramrecht, onbeweeglijk en fier,
Doorschijnend de huid en effen en glanzend,
Smetloos room-wit, als een heilig rein dier.

De neusgaten wijd, aandachtig gespannen,
Boven het voorhoofd, nobel sereen
Rijzen de ranke, hooggaande horens
Lijk op de stèle van zeer lang geleên.

Ze staan daar niet wijkend voor de tumulten
Als wetend vergood zich in eerdienst heel oud,
Uit het land van den Zonnegod achter de bergen
Door den Pharao eens in aanbidding aanschouwd.

Zoo staan zij, tot langzaam droomend ze treden
Met slependen tred en peinzend vooruit,
De beelden als marmer over heuvels verdwijnen
Den weg naar den einder, ver naar 't Zuid.

Florence

VERLATEN DORPJE

Een lentestraal blonk over 't jong-groene loof
En tintte de olijven, die, peinzend gebogen,
Onbewust van hun schoonheid, vredig en teer
Zachtkens door winden werden bewogen.

De blaadren van zilver, ze wezen den weg
Naar het droomend, bouwvallige dorpje daar boven,
Want het pad leidde omhoog, naar huizenrij oud,
Sluimerend tusschen de schaduw der hoven.

Verlaten gebouwen, zoo eenzaam en star
Met vermolmde planken los in de ramen
Ze stonden daar doelloos, in huivrend geduld
Of stappen van verre tot hen nog kwamen.

De bochtige steegjes, nauw straatjes gelijk
Zij hadden hun wankle, versletene trappen,
Doch geen lach meer weerklonk, geen voetjes heel klein
Om spelend over de treden te stappen.

De kerk uit de oudheid overheerschte het al
Hoog boven de dikke bebladderde muren,
Geen wezen bewoog, al gerucht droef verstierf,
Geen klok meer, die luidde de slepende uren.

En tusschen die kalk en brokk'lende steen
Steeds maar wuiven de olijven hun zilveren twijgen
En ruischen melodisch, zuiver van toon
De lied'ren die boven de kruinen uitstijgen.

En wiegende deinde het recitatief
Zacht fluistrend boven de boomen en daken
Een lied van de liefde uit het verre verleên . .
. . . . .
Mij was 't of stemmen der dooden weer spraken.

Lugano

DE PEINZENDE TORENS

Ik sta in de stad van de peinzende torens,
De stad van de kerken eerwaardig en oud,
Ik hoor de klokken, die luiden hoog boven
Als een goddelijk wonder klaarlijk ontvouwd.

Luister, de klokken zij beieren in golven
— Een dreuning en klaging in geladene lucht, —
Als 'n donkere zang van ons hart, van ons leven
Denderend langzaam in somber gerucht.

O, hoor dien zang, het lied van de zielen,
De stem van de liefde, den roep van den dood,
Ze zweven in vurige, brallende dreiging
Galmend het lijdenslied, toornende rood.

Dan komt de stilte, de aandachtige stilte,
De klokken ze fluistren in zwevenden toon
Tot de zwaardere dreuning opnieuw zich doet voelen
Sprekend tot 't Ego, ernstig en schoon.

Dit is de taal van de peinzende torens
Na eeuwen en eeuwen klinkend als toen...
Verheffend hun stem zonder oordeel te vellen
Met roependen machtoon en juichend klaroen.

San Gimignano

DE VLUCHT NAAR EGYPTE

De zon neigt ter kimme; gele strepen ze dalen
Aan den horizont en de sfinx is zoo stil;
Op een muildier dat nadert een vrouw is gezeten;
Zie een man schrijdt naast haar; de avond is kil.

Ze gaan naar het Westen; de vrouw vlijt haar kindje
Tegen zich aan en ze beschermt het voor kou,
Het Kind, het geheim dat zij draagt in heur armen
Is het Kind dat Herodes ombrengen wou.

De silhouet beweegt zich, 't drietal tegen het strakke
Van de avondlucht en het donkerend zand,
Verder van Bethlehem dat zij verlieten
Waar de ster verlichtte der vaderen land.

Maria zij ziet naar dit Kind der belofte
En zij ziet naar de sfinx, het zinbeeld van macht;
Dan rust haar blik op het Kind dat zij koestert
En zij wiegt haren Jezus en zingt voor Hem zacht.

Maria zij weet, maar zij spreekt geene woorden
En gaat met haar Kind aan de Sfinx dicht voorbij;
Het graniet heeft geen kracht, de oogen geen leven,
't Geheim o mijn Kindje, is van jou . . . en van mij.

. . . . .
Maria zij wist maar zij sprak geene woorden,
De sfinxen nog staren verheven en koud:
Het Kindeke Jezus bracht troost en bracht Liefde
Als Vertolker van God heeft hij 't Leven ontvouwd.

VIOOLCONCERT

Mijn ziel drinkt in de weeke klanken
Aetherisch-fijn, onaardsch van toon,
Zacht zingend uit violenkelen
In mijn'ring fluistrend, diep en schoon.

Gewijde rhythmten heil'gend zweven
En wenken door de verthen heen;
En geesten slepen door de luchten
In droef gesmoord, verbleekt geweest.

De zang zwelt voller; tonen jamm'ren,
Versmachting golft in zwoele lucht,
En klagen doen de donkre beken;
En zachtkens kermt een stem en zucht.

Ik hoor hoe wereldlingen kreunen,
Zij beuren weenend weedom zwaar....
En troostend hoor ik stemmen spreken
En wiekgeruisch van engelschaar.

Vergeten zijn nu tijd en ruimte,
Opgelost in verren zang....
En lichtend trillen klare waatren
Die tintelen van levensdrang.

De tooverzweving wordt nog ijler
Geheimvol wijkt de vleugelslag....
Nu vloeien weg de lichte golven
En ik ontwaak in nieuwen dag.

O, KON IK TOCH EEN POOZE

O, kon ik toch een pooze
Weer worden als het kind
En leven in zorgelooze
Vrijheid, als de wind
Zoo los en uitgelaten,
Die nooit, nooit vraagt: „waarheen”
En zonder peil noch mate
Zich uitleeft naar 't scheen.

O, kon 'k dien toon nog treffen
Een enkle, enkle keer
En voelen dat zóó effen
Wieg'len op en neer,
En zonder een bedoelen
— Alleen maar een genugt —
Zich zalig niets te voelen
Een vogel in de vlucht.

Een jonge leeuw'rik kringend
In vlucht naar ijler sfeer,
En 't hooglied fladderend zingend
In morgen-luchten teer,
Al rijkdommen vergarend
Van blij gemoed alleen
In vreugdezang zich klarend
Door uchtend-neevlen heen.

O, eenmaal dat te krijgen
Voordat ik verder ga,
Om eenmaal zóó te stijgen
Voordat ik sterven ga,
Geef ik wel duizend stonden
Van killen overvloed,
Op aarde vastgebonden
Zooals de aarde doet.

EENZAAMHEID

Er is banale weelde
Eentonig en heel koud
Als winter-rozenstruiken,
Bevroren bloemenhout.

De dorheid van de weelde,
De koelheid van den mond,
Bevroren is het harte
En binnenin zoo wond.

De zielen eenzaam dolen
Bij schellen luchter-schijn
En zoo oneiglijk staren
Terwijl zij feestend zijn.

O, breng mij naar het warme
Bij eenvoud heel gerust,
Bij 't jonge lente-kozen
Waar liefde liefde kust.

O, breng mij naar 't geringe,
Naar 'n vredig plekje klein,
Daar zou ik willen leven
En daar gelukkig zijn.

DE TOREN

Plomp
Is de stomp
Van den oud grijzen toren,
Zoo wazig verloren
In nevel en mist.

Klaar
En zeer waar
Zijn de woorden des Levens
Als wonder-gegevens,
In nevel en mist.

Rein
Is het „Zijn”,
Dat schalt van den toren
En nooit gaat verloren
Trots nevel en mist.

TWEE DOODEN

Er is één gestorven: demp de lampen,
Sla héél stil de oogen neer:
Vang de droefheid met uw smeeken;
Voel met ons de atmosfeer.

. . . . .

Er is één gestorven: laai de lampen,
Sla met moed de oogen op:
Vang de hoogheid van zijn sterven
....'t Is een glorie-dag volop!

DE WOESTIJN

Zand, zand, zand!
Lang en vlak zijn al de lijnen,
Weggevaagd is al het kleine
In dit oneindig, wachtend land.

Zand, zand, zand!
Merk de stilte en het wijde;
Weet het plechtige gewijde
Van dit heroïsch, wondre land.

Zand, zand, zand!
Vaag-verdoezelde historie;
Diep-gesluierd is de glorie
Van dit zwijgend droomen-land.

Zand, zand, zand!
'k Adem eeuwigheid in 't verre
Onder klare, hooge sterren
In dit onmeetlijk mystisch land.

VERWACHTING

In de boomen
Waait de wind,
Ruischingen komen,
Lente begint.

Ik hoor 'n fluïstren
'k Zie de zon,
Bloemen luïstren....
Lente begon.

En over heide
Reigers in vlucht,
Zilvren zijde
Hoog in de lucht.

In de boomen
Ruischt de wind,
Stemmen ze komen:
„Liefde" mijn kind.

Beloften zweven
Zeker en waar,
Bloes'mend van leven
Zwellende zwaar.

O, rijk is 't leven,
Waanbeeld ontkracht,
Liefde komt zweven:
Vreugde verwacht.

HAAR LIED

'k Heb haar gezien, de donkere deerne
In 't Zigeunerskamp, dien avond bij 't vuur,
Ze danste in 't rond, sloeg de castagnetten;
Hare oogen vol schittring als vonken dat uur.

Heur hals ontbloot, heur haren als manen
In zoo wilde dwar'ling waaiend in wind,
Zich mengend met lange, fladdrende franje
Om de lendenen van dit joelende kind.

Ze zong heur lied van hongrende liefde
En de mannen in kring steunden mee in 't refrein
En klaptten en zongen en sissende floten
En zij dronken carmijn-rooden, gistenden wijn.

En zij danste en bleef dansen en 't manvolkschreeuwde
Tot kil werd het woud en de nacht werd zwart,
De vuren ze doofden, de sprokkels verkoolden
Doch blakende rood bleef het gloeiende hart.

OP REIS NAAR DEN VREEMDE
(in den auto)

Glijden, glijden doen de wegen
Glippend, vluchtend langs mij heen;
Achter laat ik het bekende:
„Vooruit”, weet ik niet waarheen.

Nevel waast er in de verte;
'k Rijd naar verre neev'len toe,
'k Reis naar 't groote onbekende,
Naar de verre toekomst toe.

Dicht beslagen zijn de ruiten;
'k Zie niet meer dan mijn quadrat;
't Leven is zoo wazig vluchtend
Als een schim die henen gaat.....

DE SCHELPEVISSCHER

Als het vloed is, haalt de visscher
Paard en wagen uit den stal,
Legt de plank dwars over 't kantje
Steekt dan zorgeloos van wal.

't Is het uur van schelpenvisschen
In het net met langen steel;
Fluks rijdt 't paard tot bij het water
Staat plots stil, pal in 't gareel....

De man steekt nu 't net te water
Glijdt er mee langs bodemzand,
Trekt zwaar aan den langen hengel
Sleept z'n zware vracht naar 't land.

Dan giet hij in d' ouden wagen
Vracht van schelpen en schept weer,
Tot de wagen volgeladen
Huiswaarts keert, tot volgend keer.

Telkens vischt de man de schelpen
In diverse kleurenpracht,
Van azuur tot jade-kleuren,
Parelmoer, opalen-zacht.

. . . . .
. . . . .

Visschers zijn aan al de kusten;
De wereld heeft haar eb en vloed,
Visschers van divers pluimage,
Visschers sluw, bereeknend, goed.

Visschers werpen uit hun netten
Met de mazen, o zóó klein,
Argloos vliegen menschenkindren
Zacht beneveld als door wijn

In de netten, als in webben,
Stil geweven om hen heen,
Zien noch web, noch net, noch strikken,
Zien den visscher heel alleen.

Dan giet hij de vracht in wagen,
Vracht van menschen en schept weer,
Tot de wagen volgeladen
Huiswaarts keert tot volgend keer.

ALLEEN

Leef alleen met 't stille lied,
Dat diep U in het harte brandt;
Het leven is een vreemde reis
En zwerven zult gij door het land.

Leef alleen met 't droeve lied,
De wereld ziet zoo koel U aan;
Bewaar de woorden in uw ziel
Want stil zult ge door 't leven gaan.

Eenzaam zwijgend zult ge gaan,
Gemaskerd door de straten heen,
Met uw wachtend, smeulend lied;
Verstild doorschrijdt g'uw pad alleen.

Maar, als gij in 't wijde zijt
In het begenadigd uur,
In volkomen open tijd
Dan ontplooi uw Godsnatuur!

KLAPROZEN

Klaprozen blaken
— Rood als scharlaken —
In 't zonbad daar buiten;
Lachend ontsluiten
Zich knoppen en blad. —

Klaprozen vragen,
Willend behagen;
Ze doen niets als pronken
En zijn vreugdedronken
Van weelde en lust.

Klaprozen zoenen
— De fel-vermiljoenen —
De wereld alomme
En juichen bij drommen
En lachend verstommen ...

.....
Na vurige jeugd
In vlammeende vreugd.

HET OFFER
(Hoek van Holland)

Halfstok de vlag, de doodsklokken luiden,
Blinden gesloten, het zeedorp in rouw,
Dood deed zijn intree, toen winden zoo huilden,
Dood greep zijn prooi, die hij vastklemmen zou.

Droef, langs de stranden vergeefs ze hem zochten
Tot eens, hij spoelde, in den nacht, aan de kust,
Moeder en kinderen herkenden den vader;
Toen hebben ze 't voorhoofd zoo teeder gekust.

Zijn leven was heen hij gaf het ten offer
Reddend de broedren van 't vreemd verre land,
Omvademend allen als zonen in 't harte;
Als een vuurzee zoo wijd was zijn liefde ontbrand.

Donker 't vertrek met zwijgende lieden,
Starend in kring om de opene kist,
Eendrachtig te zaam in droeve gepeinzen,
Geen die niet tranen van d' oogleden wischt.

'k Stond naast den doode, met handen gevouwen:
Adel en rust op het marmeren gelaat,
Wijzend op diepe en zelflooze liefde:
Vorstlijke Held die ten lichte nu gaat.

Stil bleef ik staan, met de handen gevouwen
 Op deze gewijde, geheiligde plek,
 Onaardsch en klaar door geestelijke hoogten
 Als een cathedraal of een tempel-vertrek.

Nu zag 'k nòch kamer, nòch zwigende schare,
 Nòch duister, nòch dood, nòch droefnis en rouw,
 Mij was 't of de dood onwerkelijk ware
 Slechts blijvend der liefde zeegnende dauw.

Lichtende eeuwigheid ging ik beleven
 Naast dezen doode zoo geestelijk groot;
 Hier sprak de held in het Offer gegeven
 Eeuwige woorden nog na zijnen dood.

AFSCHEID VAN VENETIE

Vasthouden zou 'k willen dat diepe bezonkene,
Dat rustige schoone door de eeuwen gewijd,
Die spieg'lende klaarten in smaragden kanalen,
Die kunst-symphonie door de sferen verspreid.

Vasthouden zou 'k willen die bezieling der ouden,
Vervullend het al met een heilige kracht,
Sprekend sereen in duizende tonen,
Vaak zoo geweldig en dan weer zoo zacht.

Vasthouden zou 'k willen dat scheepjes-gewiegel,
Die dwarlende lichtjes fonklend in nacht,
Dat drijven van gondels, als leken zij zwanen
In majesteitlijke, gracelijke pracht.

Ragfijne torens uit kantstof geweven
Herinn'ring van kerken in oosterschen stijl,
Die lichtende toover uit eeuwen heel verre,
Die teere bekoring, ach, toef nog een wjl.

. . . . .
. . . . .

'k Moet u verlaten, o stad van mysterie
Van magische teerheid en traditie zoo oud,
Van cobalten heemlen en blanke paleizen,
Nooit heb ik genoeg uw wondren aanschouwd.

Sluiten wil ik mijn oogen een pooze
En droomende hooren dien zilveren lach,
Doorvoelen het hart van uw vreugde en lijden,
Doorschouwen uw wilde passie een dag. —

'k Zie in mijn droom mozaïken en purper
En hoor, als heel ver, mandolinen-muziek,
Ik zie, als in waas, de fantastische straatjes
En als een trophee de Goud-Basiliek!

DIEN DAG....

Weet ge nog dien dag, op het meer?
Hoog hielden we de armen naar boven;
We lokten en wenkten
De meeuwen, die zwenkten
In lichtenden jubel en flitsende vlucht,
Die glipten
En slipten
En doken en haptten
Pijsnel en snaptten
't Brood dat we wierpen met breed-hoogen zwaai....
Zij zwipten en zeilden
En zwevend verwijlden
Achter 't bootje met vleugels heel wijd....
Of zaten in gracie op steven te rusten
Om plots, gelijk pijlen te klieven naar luste
Door windengewaaï
En zonnegelaai
Naar het ijle, om straks met 'n zwier weer te duiken...
Al wiegend en deinend
Als zilveren-blanke
Sneeuw-witte ranke
Bewegende vlekjes op 't smaragd groen en blauw —
En vormend in 't zonlicht
Op 't fijn transparante
Het melkweit geflikker
Van flits-diamanten.

.....
Weet ge nog dien dag, op het meer?
Zacht hielden we de armen gestrengeld....

En de meeuwen ze zeilden
En zwevend verwijlden
In schemer van den scheidenden dag....

.....

Weet ge nog dat we neuriënd droomden
En we als in reidans ons ganschlijk niet schroomden
Te staan als twee kindren, hand in de hand?
....Toen is gekomen de sluier alomme
En met hem het nachtelijke duister alomme,
Weet ge nog?

Wie is het schiedend kind
Dat zuchtig wild en vreemd
Dat langs weg der droomen
Het schiedend is een vreemd

De wijlen wijlen wijlen
Onderwijl want de nacht
Die polsde langs een droom
Die nacht want de wereld

O God, O God, die
O God, die was de
O God, die was de
O God, die was de
O God, die was de
O God, die was de
O God, die was de
O God, die was de

WAANZIN

De wereld trilt, de voegen brokk'len
En 'k hoor de doffe, zware bons,
In 't onzichtbre dendren machten
Gelijk een donker angstgegons.

Er is verzakking van pilaren,
Er wroet en schuurt een vreemde drang,
En bloed'ge scheuring klieft de wonden;
Een rauwe kreet ontstemt den zang.

Het is het ademlooze hijgen
Der horde wild en rusteloos,
De bange roep der drenkelingen,
Een stuwing als een wervelhoos.

In wilden waanzin waaien vlagen
Ontbreideld woest en steeds vooruit,
De polsslag bonst met dolle slagen
Die geene macht ter wereld stuit.

. . . . .
. . . . .
O God, Gij Rots, Gij Grenzenlooze,
Gij Macht, die niet te stuiten zijt,
Gij, die omvat het gansche leven,
Gij, die niet meet de zonde en tijd,
Gij die zijt de Ongewordene,
Het Wondre, diepe Oer-Princiep,
Die met Uw vuist de zeeën vasthoudt
En grootsch den mensch in 't leven riep;

O, God, ontvouw Uw macht'ge handen
En breidel dien ontvoogden geest;
Verlicht de troeble, zieke oogen
En 't stuurloos, dwaze denken 't meest;
Ontbind, en bouw naar Uw begeeren
En wijs een weg naar 't klare licht;
Ik weet: er is geen wilde waanzin
Die niet voor U, Potentie, zwicht.

O, God, my heart is broken,
 In pain and sorrow,
 For I am here, and yet
 I feel as though I were
 In some far-off land,
 Where I have never been,
 And where I never shall
 Be with my loved ones,
 Who are all around me,
 And yet I feel so far
 From all that I love,
 That I am almost dead.

My heart is broken,
 In pain and sorrow,
 For I am here, and yet
 I feel as though I were
 In some far-off land,
 Where I have never been,
 And where I never shall
 Be with my loved ones,
 Who are all around me,
 And yet I feel so far
 From all that I love,
 That I am almost dead.

In some far-off land,
 Where I have never been,
 And where I never shall
 Be with my loved ones,
 Who are all around me,
 And yet I feel so far
 From all that I love,
 That I am almost dead.

O God, my heart is broken,
 In pain and sorrow,
 For I am here, and yet
 I feel as though I were
 In some far-off land,
 Where I have never been,
 And where I never shall
 Be with my loved ones,
 Who are all around me,
 And yet I feel so far
 From all that I love,
 That I am almost dead.

STILTES DOMEIN

Die in der Welt der Wissenschaften
hat sich ein neues Gebiet erschlossen,
das die Grenzen zwischen
den verschiedenen Wissenschaften
überwindet.

Die in der Welt der Wissenschaften
hat sich ein neues Gebiet erschlossen,
das die Grenzen zwischen
den verschiedenen Wissenschaften
überwindet.

Die in der Welt der Wissenschaften
hat sich ein neues Gebiet erschlossen,
das die Grenzen zwischen
den verschiedenen Wissenschaften
überwindet.

Die in der Welt der Wissenschaften
hat sich ein neues Gebiet erschlossen,
das die Grenzen zwischen
den verschiedenen Wissenschaften
überwindet.

Die in der Welt der Wissenschaften
hat sich ein neues Gebiet erschlossen,
das die Grenzen zwischen
den verschiedenen Wissenschaften
überwindet.

Die in der Welt der Wissenschaften
hat sich ein neues Gebiet erschlossen,
das die Grenzen zwischen
den verschiedenen Wissenschaften
überwindet.

STILTES DOMEIN

Diep in mijn wezen daar schuilt een begeeren
Naar het eindlooz' alwijde van stiltes domein,
Waar het tijdlooze leeft op eeuwigen adem
En de bloesems der ziel zacht geurende zijn.

Ver van rumoer van het schrill-dissonante,
— In geestlijke oazen harmonisch en puur, —
Daar wil 'k beleven 't zoo wondere opene
En opstijgen boven het vluchtende uur.

Wieken zou 'k willen naar loutrende verten
Latend ver achter 't gewirwar der aard,
Het eeuwige in mij zoekt lichtende hoogten
Waar 't verborgene vrij tot helderheid klaart.

Daar wil ik drinken de bezieling der stilte,
Omvloed van een rust, beheerscht en voornaam,
Doorwaaid van een fluistring van hooge beloften,
'k Wil lezen op keursteen een nieuw-blijen naam.

'k Hoor al de zang, melodie van de stilte,
Waar aardsche geluiden verdwijnen in 't niet,
En 'k smaak reeds een voorproef van 't eeuwig Reeële
Waar niet men materie, doch 't geestlijke ziet.

O, naar dien Horebtop gaan mijn begeerten
Als een roep van de ziel naar stiltes domein,
Als 'n roep van een wachtende staand in de wereld
Waar zielen zoo eenzaam en zwervende zijn.

MIJN GRAF

Vandaag heb 'k mij een graf gekocht
— Een kuil met steen omgeven, —
Het ligt in donkren schaduwhoek
Heel ver van 't aardsche leven.

Mijn kuil is killig en heel diep,
De steenen groot en grijze,
De ijzeren ketting zwart geverfd
Op oude kerkhof-wijze.

Mijn lichaam moe zal daar eens zijn
— Het lauw-warm kleed der aarde; —
Zelf vloog ik dan reeds ver van hier
Voor mij heeft 't kleed geen waarde.

Zelf zie ik dan misschien mijn graf
Vanuit de ijle dreven;
In cirkelvlucht blijf ik wellicht
Rond mijn begraafnis zweven.

Dan zie 'k de tranen en de kist,
De stoet van oude vrinden,
En zou zoo graag voor hen een lied
Of een verheuging vinden.

Doch dan nog volgt de tweede dood,
De aflegging der zonde;
God, o mijn Vader steun en help....
Schraag mij in deze stonde!

Want voor dat uur heb ik geen graf,
Ik-zelf moet eenzaam graven,
Verniet'gen hoogmoed en mijn „ik”
En slechts aan God mij laven.

Dat zal dan zijn de laatste dood:
Het scheuren van de banden....
O God, wees met mij in dat uur!....
Grijp Gij mijn beide handen!....

AAN MIJN VADER

O, zóó te sterven
Als sterven 'k hem zag,
Met zeegnend bewegen en stil-blijen lach,
Als stijgende boven de aard en haar zorgen,
Als 'n kind, in lente-zingenden morgen
Als 'n held, in klaren en wachtenden dag.

O, zóó te sterven
Met vreugde-gezicht,
Het vizier naar boven, luist'rend gericht,
En nederig wachtende, zonder te bangen
Het wondere leven, het oopne, het lange....
En ziende slechts licht, het eeuwige licht....

O, zóó te sterven
Als hij eenmaal deed:
Te hebben omhangen het lichtende kleed;
Verwonnen te hebben den dood en het leven
En niet voor God en het oordeel te beven,
O, zóó te sterven als hij eenmaal deed!

WAARHEID

„Wat is Waarheid“?

Pilatus.

„Gij zult de Waarheid verstaan,
en de Waarheid zal u vrij maken.“
Jezus Christus.

Al wat Waarheid is, zal blijven
Al veranderen zon en lucht,
Logos dringt door kosmos henen
Met arendsvlucht.

Ster en maan zij mogen vallen:
Waarheid is het hoogtepunt,
Werpt haar stralen door de neevlen
Vlijm-scherp gemunt.

Noodlotskracht schijnt ruw te heerschen
Met koude, troeble dwinglandij,
Schreeuwt met krijsch-stem over aarde
Uit hoovaardij;

Maar de Godsstem zal verwinnen
In onhoorbaar, zacht gerucht;
Blank-gewiekt klieft door de neevlen
De Waarheidsvlucht.

DE KIST WERD WEGGEDRAGEN

De kist werd weggedragen
Door mannen in het zwart....
En wij bleven te zamen
In duistre, diepe smart.

Wij spraken geene woorden:
Beklemming heerschte zwoel;
We hoorden een gestommel
En even straatgewoel.

Toen hoorden wij het rollen
Van wielen over steen
En korte snikken klonken,
Gesmoord en stil gewezen.

We wisten: afgesneden
Is aardsche levensdraad —
En daar gaat onze doode
In lijkstoet over straat.

De schat van zijne liefde
Die neemt hij met zich mee,
En macht'ge koningsarmen
Hem dragen over zee.

Men spant een draad naar boven
— Een parelsnoer gelijk —
En daar reist nu mijn doode
Naar 't groote Koninkrijk.

LANGZAAM, LANGZAAM....

Langzaam, langzaam wordt het vager,
Sterf ik van de wereld af;
Trage weet ik kleuren dempen
Valt mij zwaar mijn wandelstaf.

Eén van tint wordt 't en zoo verre....
Lijk een steppe kleurloos grauw,
Alsof fakkels grijs versombren,
Omhangen door een floers van rouw.

'k Zie een menschenstoet verdwijnen.
Zwenkend naar den horizont,
Kreaturen dof en wanklend
In den stillen avondstond.

't Is me alsof de klokken beieren,
'n Doffe treurmarsch week en moe,
In eentonig, droevig rythme
Als naar doodenakker toe.

Steeds nog hoor ik klokgeluiden,
Beelden doemen voor mijn geest
In herinn'ring van 't verloor'ne,
Liefde-beelden 't allermeest.

En de wereld lijkt mij leeger
En een roepstem dicht nabij;
God, leer mij Uw aanschijn zoeken,
O, erbarm U over mij!

BELUISTER 'T LIED

Kom met mij in het dennenbosch
In 't blauw-groen, stille zachte;
Drink in uw ziel gewijde sfeer,
De deinende droomgedachten.

Luister stil naar 't oud geheim
Dat zweeft tusschen de twijgen,
'n Heimlijk suizend ruisch-gezag
En toch — een eeuwig zwijgen.

Mijmeringen wieg'lend zacht
En noble vrede-tonen,
'n Lout'rend reine ruste-zang
Die slechts in 't woud kan wonen.

Stil golft de zang en toch zoo luid
En ruischt in boomenkronen,
Het geheimvol teeder fluistrend lied
Van 't waarlijk Godlijk' schoone.

Eeuwig ruischt het mystisch lied
Door God-zelf eens gekozen....
....Kom met mij naar het dennenbosch
Beluister 't lied een pooze.

AVONDGLANS

Dien avond, toen de heemlen zoo guldden
En pluimend waasden naar het brandende rood,
Toen doolde mijn blik naar 't onzegbre schoone
Dat weldadig de wereld mij bood.

Daar was het water waarover de bogen,
Dus vormend de donkre, eerwaardige brug
En kleine gevoelige, spelende rimpels
Ze gaven de hemelschittring terug.

Dan zag ik heuvels en boomen en bloemen
In avondglans, als in gloeiende wacht;
't Riviertje stroomend in ruischende rhythmten
Gelijk een hymne, gereed voor den nacht.

De wolken zij gleden en glijdende daalden,
Het wolkenspel werd in purper gehuld,
De gansche aarde goud-ros overgoten
Ze werd met aandachtige schoonheid vervuld.

Ik zag en zweeg, mediteerende ziende,
Bevangen door deze magische sfeer,
Doch wetend achter de erbaarbare wereld
Den Onzienlijke altijd scheppende weer.

Toen kwam een stilte, een diep rijpe stilte
Over de beemden en gansch door de lucht,
De gamma van tinten ging over tot 't grijze
Verdoffend het laatste menschengerucht.

Het dralende grijs werd dichter en dichter,
In neev'len slechts zag ik vormen en lijn,
Gedekt als met dons sliep zacht nu de wereld,
Bewaakt, als een kind door zijn moeder kan zijn.

DE STEM DER STILTE

Ik zit op een steenblok, vlak aan het water,
'k Hoor enkel het zachte, murm'lend geruisch
Der kabb'lende waatren tegen de rotsen
Ver van der wereld werv'lend gedruisch.

Een vreemde boom verbreidt zijne blaadren
Als hangende trossen ver naar beneên,
En steeds drijft de wind de zwiepende twijgen
Zacht doopende hen door de wateren heen.

Ik luister naar het rhythmische ruischen
Dat deint in de stilte sinds eeuwen zoo voort,
Een suizende zang van zeer oude liedren
Slechts door de luistrende zielen gehoord.

't Gelijken choralen, zoo licht als de morgen,
Het lijkt op een stem héél ver en heel rein, . . .
't Is mij te moede of 't wijde en stille
Eeuwig hier blijvend en levend zal zijn.

Ik toef. . . . ik toef nog bij 't wiegende water
Want iets, ja iets houdt mij vast bij de hand,
Het trekt mij met hechte, onzichtbare koorden,
Voert mij naar stiltes wonderbaar strand.

Het iets, dat iets dat mij houdt gevangen
Is de stem van de Eenzaamheid zingend en vrij;
Het eeuw'ge, het wijde, het alles-doordringende
Woont hier in open en levend getij.

HET GEBED EENER MOEDER

God, o Gij Rechtvaardige Groote,
Gij die derenis hebt met ons leed,
Hier is een kind zoo krank en zoo moede,
Dat heel geen kwaad op aarde nog deed.

God, o Gij Rechtvaardige Groote,
Die zelf de Hoogste Toeverlaat zijt,
Hier is een kind zoo krank en zoo moede,
En 't wacht op zijn redding een droevigen tijd.

God, o Gij Rechtvaardige Groote,
Te bidden leer mij zuiver en goed,
Hier is mijn kind zoo krank en zoo moede,
Gij zijt de God die d' onschuldigen hoedt.

God, o Gij Rechtvaardige Groote,
Die nooit een innige klacht hebt gesmoord,
Hier is mijn kind zoo krank en zoo moede,
Geef het uw hand, het leeft op uw woord.

God, Almacht'ge, Tijdlooze Groote,
Ik draag Uw beloften diep in mijn hart,
Hier is mijn kind omstraald door Uw liefde,
Heiland, Gij Wondere Redder van smart.

ROEPENDE STILTE

11 November (dag van wapenstilstand)

Buig uw hoofd, men vraagt de stilte,
Een doodengroet in gansch het land,
Een zwijgen groot als in woestijnen
Waar stilte rust in zonnebrand.

De onbekenden zijn gevallen
In massadood daar aan de grens,
De strijd van duizende der zonen,
Genadeslag van mensch en mensch.

Roerloosheid en teer beroering
— Als een snaar die treft het hart —
In herdenking van 't verleden
Gedompeld in een waas van zwart.

Buig uw hoofd, laat stilte glijden
Blank door aller menschenziel,
Hoor de stilte bevend trillen
Alsof het manna nederviel.

Hooge stilte, belijd haar mede
In dit open tijdloos uur,
Er trilt een nieuw en jong gebeuren
In een wereld star en guur.

Luister naar 't geheime ruischen,
Zie naar gindsche toekomst-ster;
Het wereldhart schreeuwt om den vrede;
Het uchtendgloren rijst van ver! —

EEN STEM

O, vrouw in stille kleeding
Die troost waar smarten zijn,
Mijn „trots” met gouden sieraad
Blijft ver van nood en pijn.

Ik kan den weg niet vinden
Waar gij in ootmoed woont,
Mijn hart voelt slechts beschaming
Waar gij uw liefde toont.

Ik moet mijn opschik werpen
In kuil onmeet'lijk diep; —
Dan eerst laat mij ontbieden:

. . . . .

Er is een Stem die riep.

DIT IS HET UUR

Mijn ziel zij zweeft als op wiegende zee
In onzegbare wijdte van Denken....
En de kust is heel ver en de sfeer is heel ijl
En kan slechts het wijde mij schenken.

Ik weet die sfeer zoo rein als een bloem
En boven bezoed'ling verheven,
Want hier toeft het Eeuwge, dat is en dat was,
Het diepe Princiep van het Leven.

En daarom weet mijne ziel zich thans vrij,
Transpanter en lichter dan luchten;
Ik klief als in 't ruim met mijn opene ziel,
Behoef nu geen duister te duchten.

Kom mee en zweef als op wiegende zee
In bereikbare wijdte van sferen,
Dit is het uur van 't oneindige schoon
Dat ik delvend heb leeren begeren.

Kom mee op mijn tocht door licht-klaarten blank
Naar de kust van het nieuw-blijje Leven,
Daar waait de wind door de hoogten verpuurd
En wil openbaring ons geven.

STIJGING

Er is een ziel gegleden
Naar dreven ver van hier
Ik hoor het windewaaien
Als waar 't wickgezwier.

Ik volg de vlucht der vooglen
Die rijzen ver en hoog,
Die zweven door de luchten
Boven den wolkenboog.

O, zielen die daar stijgen
In breede rij misschien
En zacht-melodisch zingen
En nieuwe verten zien....

Die stijgen al te zamen
Of vormen lange rij
In ijler lichter luchten....
Het zonlicht zoeken zij.

De sterren fonklen helder,
Verlichten 't firmament,
De Gids wijst hun de wegen
En leidt hen tot het end. —

DE GROOTE LIJN

Eens, tegen den avond ging ik in 't woud;
't Was er zoo roerloos en wonderlijk-wijd
Dat ik mij wist als in waarheids-domein,
Als in een hoogere werkelijkheid.

Ik zag er de lijnen groot en egaal,
Niet gestoord door banaliteit, —
Vereff'ning van vlakken, waardig en schoon,
In stil verheven bewegenloosheid.

Dit greep mij aan, want het waarheidsbegrip
Is het geheim gestold in het woud,
Sprekende slechts als de rumoerenfluit zwijgt —
En d' anemoon hare bladeren vouwt,

Sprekend tot mij met diep-vaste klank:
„Gij, o mensch, leef uw Groot-Rechte Lijn;
„Open uw ziel voor de Eeuwigheidsstem:
„Zij is Souverein!”

MEDITATIE

'k Wou hoog, geluidloos stijgen
Met héél mijn hart, o Heer,
Mijzelf geheel ontleedgen
Ter Uwer eer.

'k Wou puur en zelfloos leven
Als ademend in U;
Mijn leven hooger voeren
In heiligen stuw; —

In 't wijde, blanke schouwen
Ontsluierungen groot,
Zoo zal ik, zwerv'ling rusten
In Uwen schoot.

INHOUD.

Golvingen	5
De wachtende	6
Lentelied	7
De Djiguiten-kozakken	8
Novemberstorm	9
Het meer in de heide	10
Jezus aan het kruis	11
Avondschepen	12
Brugge	13
Venetië in vogelvlucht	15
De witte stieren	17
Verlaten dorpje	18
De peinzende torens	20
De vlucht naar Egypte	21
Vioolconcert	22
O, kon ik toch een pooze	23
Eenzaamheid	25
De toren	26
Twee dooden	27
De woestijn	28
Verwachting	29
Haar lied	30
Op reis naar den vreemde	31
De schelpenvisscher	32
Alleen	34
Klaprozen	35
Het offer	36

Afscheid van Venetië	38
Dien dag	40
Waanzin	42

STILTES DOMEIN

Stiltes domein	46
Mijn graf	47
Aan mijn Vader	49
Waarheid	50
De kist werd weggedragen	51
Langzaam, langzaam	52
Beluister 't lied	53
Avondglans	54
De stem der stilte	56
Het gebed eener Moeder	57
Roepende stilte	58
Een stem	59
Dit is het uur	60
Stijging	61
De groote lijn	62
Meditatie	63

100 . . . . .
 101 . . . . .
 102 . . . . .

THE HISTORY OF THE
ROYAL NAVY

103 . . . . .
 104 . . . . .
 105 . . . . .
 106 . . . . .
 107 . . . . .
 108 . . . . .
 109 . . . . .
 110 . . . . .
 111 . . . . .
 112 . . . . .
 113 . . . . .
 114 . . . . .
 115 . . . . .
 116 . . . . .
 117 . . . . .
 118 . . . . .
 119 . . . . .
 120 . . . . .
 121 . . . . .
 122 . . . . .
 123 . . . . .
 124 . . . . .
 125 . . . . .
 126 . . . . .
 127 . . . . .
 128 . . . . .
 129 . . . . .
 130 . . . . .
 131 . . . . .
 132 . . . . .
 133 . . . . .
 134 . . . . .
 135 . . . . .
 136 . . . . .
 137 . . . . .
 138 . . . . .
 139 . . . . .
 140 . . . . .
 141 . . . . .
 142 . . . . .
 143 . . . . .
 144 . . . . .
 145 . . . . .
 146 . . . . .
 147 . . . . .
 148 . . . . .
 149 . . . . .
 150 . . . . .

